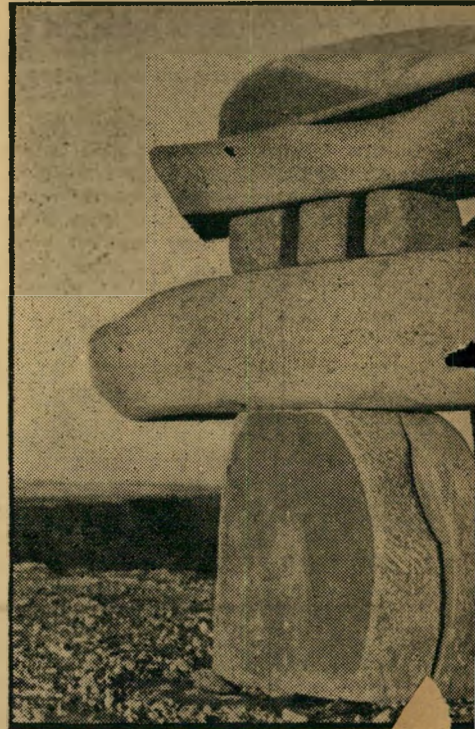

מכתש רמון, כמו שורה של זקיפים חסונים

פסל בטון בן 7 מטרים. סולל-בונה היה המבצע, כמוכן. קארדינאס, הכושי הקר באני, המתין שבועות ארוכים עד שאבן ה' סיכנן שלו הועברה אל המצפה. לנאסי ה' יוגוסלאבי התחיל לעבוד על יצירתו עשרים וחמישה יום לפני הסיום. מיזואי היאפאני קיבל את האבן שבועיים לפני הסוף. הזילזול הגס פגע בהם. אולם אף לא אחד מהם לא איים בפנייה למיסיון. הם שלפו איזמלים ופטישים, התחילו בעבודתם. "On sémmerde à Mitzpeh-Ramon" שר אוגוסטין הקובאני המזוקן ושרה דיסקה האמריקאית. השניים שרו בדואט את הימנון הפסלים החדש. הדואט של קנדי וקאסטר, באותם ימים, היה צורם ודיסהארמוני למדי. אבל אמריקה וקובה של מצפה-רמון הסתדרו יפה. דיסקה היתה הרבה יותר פשרנית מנשיאה. היא חיורה ללא בושה אחרי אוי גוסטין, מעריצו הנלהב של קאסטר. הוא היה הכספית החברתית. הוא היה הרקדן המוכשר במסיבות המקומיות שאירגן, ה' שתיין הגאון, והזרין בפסלים. שבוע לפני הסיום כבר היה במטוס הממריא לפאריס — ביתו, לאשתו היהודיה ולבנו בן החצר-שנה, כשהוא משאיר אחריו, על סף המכתש, אבן אלגנטית, עגלגלה ורומאנטית, שאור ה' שמש אינו מתאים לצורתה, אבל בלי-ירח היא נראית כשופה ומיסטית.

דיסקה נותרה עם הגראניט העקשנית של הפסל שלה. היהודיה הכמעט-בית-ארבעים, גייגית בעלת חיסוב פנים כושי ושפתית תינוקת, היתה הפסלת היחידה. כבוגרת ה' פאקולטה לכלכלה באוניברסיטת ניו-יורק, היתה גאה בכך. משום כך הרעימה פנים כשנודע לה שמיזואי היאפאני הביא את אשתו, קיוקו, בוגרת הבוזאר הצרפתי, ו'

היאפאנית, קיוקו, לענו. אבל שמי הנגב היו כחולים. ס. החלטתי לפסל אותם על הבזלת. גושי האבן האופ' בא. לעומת פיסלה הקטן של קיוקו, פיסל בעלה, מיזואי, קיוקו ובעלה סימפוזיון דומה בארץ מולדתם, יאפאן.

תקומת ישראל

היה השם בו כינה הפסל הבלגי, ז'אק מוסקאל, את יצירתו הישראלית. בפסל הבטון, שגובהו שבעה וחצי מטרים, קדח מוסקאל פתח לאור השמש. זה, לדעתו, עין צופיית המשיגה על הכביש המוביל לאילת. ז'אק מוסקאל שינה את תוכניתו המקורית, לאחר שלא נמצאה בסביבה אבן מתאימה.

פסלת מוכשרת. היתה זו לידי מיניאטורית, בעלת עקשנות מונומנטאלית. היא עבדה על הבזלת בכפפות שחורות ארוכות. בערבים עישנה סיגאריות בפייה ארוכה. מתיחות סמויה שררה בין השניים. אבל רק על בסיס של מונופולין נשי.

הלמות הפטישים הידודה בשטח מחמש וחצי בבוקר עד איתה שעה בערב. הגרא' ניט הגברית של דיסקה הרחקה, התקדמה בעצמי ענק לקראת חילוף מינה. היא נעשה תה נשית, עגולה, מינית, גוהרת כולה על האדמה, דחוסה מארבעה גיפים שהם אחד. האשה השנייה, קיוקו בת ה'35, הוציאה מתחת לאיזמלה פיסלון קטן, מפליא בעדי נותו, כחרסינה אבסטרקטית עשויה מי בולת: "כשבאתי למצפה-רמון, קידמו אותי שמיים כחולים וטהורים. חיכיתי ימים, אך הענן לא בא. ניסיתי ליצור אותי מבזלת". היא ובעלה, המהנדס לשעבר, שיסבו בכל מסיבה בצד, כשני פסלי-חרסינה, מחיי כים בנימוס, עבדו על האבן בעצמה של גדוד פסלים. הסכיר הבעל: "פחדתי להת' חרות עם הנוף, יצירתי היא רק שיר הלל לטבע".

השבוע יחזרו האמנים לארצותיהם. מיבצע הפיסול הסיטוני הסתיים. אבל דבר אחד ברור — גם לאחר שהעיר הקואופרטיבית ערר — תישכח מלב, גם לאחר שאחרון חושבי הנגב ינוס צפניה — יישאר עדיין במצפה-רמון הגדוד הדומם של משמר ה' נגב. הגדוד של זקיפי האבן.

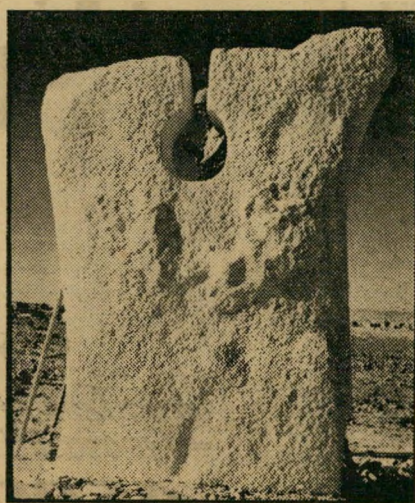

שמיים וארץ

של נוף המכתש נושקים בפסל הסיכנין של האמן הישראלי אלול. הוא יצר פסל נוסף, שקרא לו "הז' עקה". פרס לו ייצגו את ישראל הפסלים דב פייגין ומשה שטרנשווס.

העבודה

נחג הצוות לדון על בעיות העומדות ברומו של עולם מבעד לכיס אלכוחול. מימין לשמאל: אלול, סל פייגין העומד לידה, דיסקה, פראנסל, חזוג היאפאני ובנות המקום.

שמש מעל הענו

מבטא פיסלו הענק של היאפאני מיזואי, הספר לפיסול ולציור על שם אבני בתל-אביב.

אל הירח מזדקר פסלו של אוגוסטין קארדינאס הקובאני. הפסל מאבד ה' בה מיפיו לאור השמש. זהו פסל ליל-הירח.

היא יצירתו של האוסטרי פראנסל. הוא הושפע, לדבריו, משכבת הרב-קריית של הנוף, הנראית בבירור בפסל.